

Sygn. akt V KZ 21/17

POSTANOWIENIE

Dnia 13 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Ryński

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron
w dniu 13 czerwca 2017 r.,
w sprawie **M. S.**
zażalenia skazanego na zarządzenie Przewodniczącego Wydziału II Sądu
Apelacyjnego w [...]
z dnia 20 marca 2017 r., sygn. akt II AKo [...],
o odmowie przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania,
na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł :

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie

UZASADNIENIE

W dniu 17 sierpnia 2016 r. M. S. wystąpił z osobistym wnioskiem o wznowienie postępowania w sprawie Sądu Rejonowego w L., sygn. akt II K [...], zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w J., sygn. akt VI Ka [...].

W dniu 9 stycznia 2017 r. zarządzeniem Przewodniczącego Wydziału II Karnego Sądu Apelacyjnego w [...], wyznaczono obrońcę z urzędu w osobie adw. M. G., celem zbadania akt sprawy i sporządzenia w przypadku stwierdzenia podstaw prawnych wniosku o wznowienie postępowania lub złożenia opinii o braku podstaw do złożenia takiego wniosku (k. 27). W dniu 16 lutego 2017 r. do Sądu Apelacyjnego w [...] wpłynęła opinia o braku podstaw do sporządzenia wniosku o wznowienie w/w postępowania (k. 30). Zarządzeniem z dnia 16 lutego 2017 r. skazany został wezwany do usunięcia braku formalnego wniosku o wznowienie postępowania poprzez jego sporządzenie i podpisanie przez adwokata,

pod rygorem odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania (k. 35, 44). Skazany nie odpowiedział na wezwanie w terminie, wobec czego zarządzeniem Przewodniczącego Wydziału II Karnego Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 20 marca 2017 r. odmówiono przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania karnego w sprawie Sądu Rejonowego w L., sygn. akt II K [...], zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w J., sygn. akt VI Ka [...].

Zażalenie na to zarządzenie złożył skazany zarzucając mu naruszenie przepisów postępowania art. 545 k.p.k. w zw. z art. 120 k.p.k. mające wpływ na treść orzeczenia, polegające na uznaniu, że wnioskodawca był wzywany do uzupełnienia braków formalnych wniosku o wznowienie we własnym zakresie, mimo że wnioskodawca nigdy takiego wezwania nie otrzymał.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia i ponowne wezwanie wnioskodawcy do uzupełnienia wniosku o wznowienie postępowania we własnym zakresie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie skazanego jest bezzasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Odnosząc się do argumentacji zawartej w przedmiotowym zażaleniu wskazać należy, że wbrew twierdzeniom skazanego, wezwanie do uzupełnienia braków formalnych zostało przesłane na wskazany adres do korespondencji, tj. ul. D. [...], [...] J., co wprost potwierdza korespondencja znajdująca się w aktach sprawy (k. 44). Z adnotacji na kopercie, w której znajduje się opinia prawna o braku podstaw do złożenia wniosku o wznowienie postępowania sporządzona przez adw. M. G. oraz wezwanie do uzupełnienia braków formalnych wniosku wynika, że korespondencja była dwukrotnie awizowana, tj. w dniach 27 lutego 2017 r. oraz 7 marca 2017 r. i związku z niepodjęciem w terminie została zwrócona w dniu 15 marca 2017 r. Zatem, istniały podstawy do uznania tego pisma za doręczone (art. 133 § 1 i 2 k.p.k.). Dlatego też nie znajduje potwierdzenia argument jakoby skazany nie został w ogóle wezwany do uzupełnienia braków formalnych.

Odnosząc się natomiast do kwestii załączonego przez skazanego pisma o sygnaturze PO I [...] przesłanego przez Prokuratora Prokuratury Okręgowej w J. do Sądu Okręgowego w J. wskazać należy, że jak wynika z treści tego dokumentu dotyczy on wznowienia postępowania w sprawie cywilnej o sygn. akt II Ca [...],

a nie wznowienia postępowania w przedmiotowej sprawie karnej. Co więcej, z treści tego pisma nie wynika w ogóle, aby Prokurator złożył wniosek o wznowienie postępowania, a jedynie, że M. S. takowe pismo złożył w Prokuraturze Okręgowej w J..

Bez znaczenia dla rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie ma także argumentacja zawarta w końcowej części uzasadnienia zażalenia, w której skarżący powołuje się na bezprawną reprezentację pokrzywdzonych przez adw. S. P., który – w ocenie skazanego – nie mógł reprezentować osoby fizycznej, albowiem zakazywała mu tego ustawa z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług oraz rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 4 listopada 2014 r. Kwestie te w kontekście unormowań przepisu art. 120 k.p.k. pozostają bez wpływu na treść przedmiotowego rozstrzygnięcia.

Niewątpliwym jest, że skazany w wyznaczonym terminie nie usunął wskazanego mu przez organ procesowy braku formalnego pisma, dlatego słusznie odmówiono przyjęcia osobistego wniosku o wznowienie postępowania, ponieważ takie postąpienie uzasadnia brak łącznego spełnienia warunków formalnych określonych w art. 545 § 2 k.p.k. - sporządzenia i podpisania wniosku przez podmiot kwalifikowany prawniczo.

Marginalnie, zaznaczyć należy, że rozpoznając niniejsze zażalenie Sąd Najwyższy nie mógł badać zasadności orzeczenia objętego wnioskiem o wznowienie, czy też innych okoliczności faktycznych, podobnie jak też istnienia przesłanek do wznowienia postępowania, gdyż stanowiłoby to obejście przepisów ustanawiających przymus adwokacki.

Mając powyższe na względzie, orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.

aw